საქართველოს უპირველესს ყურადღებას!

ლეგიონერი

ქართველ შეკარებულთა ლეგიონის გაზეთი №-3 19 წ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ქართველ შეკარებულთა ლეგიონის –
სამხედრო საბჭოს ოფიციალური –

განცხადება!

სად არიან ქართველ შეკარებულთა ლეგიონის წევრები? – მსგავსი შეკითხვები ხშირად ისმოდა, გიორგობა ღლეს ცხინვალთან ჩატარებული მიტინგის წევრობიდან და ეს შეკითხვები გაისმა მას შემდეგ, როდესაც ნათელი გახდა რომ მიტინგის ჩატარება ცხინვალში არ მოხდებოდა.

ამასთან დაკავშირებით, სრულიად საქართველოს, სამხედრო ტიპის, პატრიოტულ სპორტული საზოგადოება "ქართველ შეკარებულთა ლეგიონის" სამხედრო საბჭო აცხადებს – ქართველ შეკარებულთა ლეგიონი არ არის პოლიტიკური, არამედ სამხედრო ტიპის საზოგადოებაა, რომლის ძირითადი მიზანია მოამზადოს "ქართველ სამოქალაქო, მოხალისეთა – ოფიცერთა კორპუსი" რომელიც შეძლებს საჭიროების შემთხვევაში, ორგანიზება გაუწიოს, პატრიოტული სულისკვეთების მქონე ახალგაზრდებს. საზოგადოების სამოქმედო პროგრამაც შესაბამისია და ამ მიმართულებითაა წარმართული. გარდა ამისა სპორტული, მისი სამხედრო საბჭო, საქმის კურსში არაერის ჩაყენებია ამ აქციის დაგეგმვის შესახებ, /თავის დროზე, იმ საბაბით, რომ ჩვენ პოლიტიკური საზოგადოება არა ვართ, უარი გვითქვა "ერთიანი სხსის მთავარ კომიტეტში" თავისუფალი წევრობის დაბრუნებაზე./ მიუხედავად ამისა, უკვე 23-ნოემბერს, მზადყოფნა ნომერ პირველთან ერთად, გამოცხადდა საყოველთაო მობილიზაცია და ლეგიონი მზად იყო შეესრულებინა თავისი მოვალეობა ღვთისა და ერის წინაშე! ვაცხადებთ – ქართველ შეკარებულთა ლეგიონი არის ერთადერთი წმინდა ქართული საზოგადოება, რომლის ყოველი წევრი, მანამ ის სრულუფლებიან წევრად გახდებოდეს, გადის მრავალმხრივ შემოწმებასა და გამოცდას.

გარწმუნებთ – ლეგიონერები იყვნენ, არიან და იქნებიან იქ სადაც ამის საშიროებას დაინახავს საზოგადოება, მისი სამხედრო საბჭო, გამომდინარე მოლიანად ქართველი ერის ინტერესებიდან!

რაც შეეხება ჩვენს პოზიციებს, წუინა გიორგის ღლეს ცხინვალთან მოხდარ ამბებზე – თუ არ იყო აქცია ქალაქში ჩასაჭარებელი, არც უნდა ჩატარებულიყო და თუ მაინც გადაწყდა მისი იქ ჩატარება, უნდა ჩატარებულიყო შიგ ქალაქში, რადგან არუნდა დაგვიდროდა, მით უმეტეს რომ გიორგობა ღლეს, წმინდა გიორგის დროებით ჯერ ქართველობას დამარცხება არასოდეს არ გაწუცდია – ნურც მოგვეშალოს მისი წყალობა!

მაშინ ჩოჩიევი და ძმანი მისნიც აღარ იტლიკინებდნენ ამდენს!

ქართველ შეკარებულთა ლეგიონის –
სამხედრო საბჭო.

. . .

მამულო გიახლოვდები
თუმცა პატარა დროშითა,
ისევე ვეღი მომხვდურებს
ქართული მხედრიონითა.
ძახილზე ისევ გამოვალ
სამასიოდე მოყმითა,
ის არვინა სჭქვას სიმცირე
აძაბუნებდეს მიზასა,
ძლევაი გასაკვირველი
მოუმოქმედავს ციდასა.
დასაცინარი არ გეშირდეს
ძუძუს არ მოვშრით ძიძასა,
ბრძოლაში ასეც ყოცილა
ხმაღი გამტყდარა ვადაში,
ნაჭვანი არის მარტოკა
კაცი ცოდვაა ჭამაშიც.
ვაღი პირნათლად ვასრულით
თუმც სისხლს ვურევდით ქადაში,
ზეზეულს ცხენზე გვეძინა
ხმალს არ ვაგებით ქარქაშში!

იჩქით ბორჯანელი

. . .

ღეკემბრის თორეტში, სამშაბათს, მარნეულის რაიონის სოფელ დავით აღმაშენებელში, ეღვა ქართველ შეკარებულთა ლეგიონის მარნეულის საბრანის დამფუძნებელი კრება /საქრთოს სარედაქციო ვაკა ტაციშვილი/ საბეიო ვითარებაში ღიცი მიიღეს სამშობლოს საშსახურისადის პოშოდებულმა ნორჩმა ლეგიონერებმა – ღმერთი იყოს მათი წემწე –ამინ

შიში თუ დარდიანობა?

"ტკივილით სკდება კვირტები,
ახალ შობილის კვნესაა,
გაიშლები და ცივხატში,
სულ ყველაფერი ესაა"

იჩქით ბორჯანელი

I

ადადან და ბაბადან ასე მოსდგავს, მამათა ცოდვა, მბიმე ულელია, შვილთათვის. არ საზიდი – ასე უნებებია უფალს!

მუცელ–ღორება არ შეუნუბებია–ადამ და ევას, არ აპატია ცოდვები ღვისნა – ბასტიკი იყო განაჩენი შემოქმედისა, სამოთხიდან გამოძევება დედამიწაზე, ხან ბში მცნება ღალოვა განსაშქნად ეტირებინებს, მაგრამ არც ეშმაკს ეძინა–ეგ დროს.

გიშვილად ღმერთმა!– საცხენებელი ბევრი პაპანაქებ ნას–პრესკაში: ჭამა–სმა, დროს ტარება, ლაღი, ქონება, ცხენება და ვინ მოსთვლის კიდევ რამდენი რამე.

მეტად იაფი გამოვდა სამოთხიდან ჩვენს ცოდვიც მიწაზე მოხვედრა – ერთხელ ნაკებჩი ვაშლის ვასი პაპნება იმ ხეის ერთად საგაზურს. მას მერე ყოველ ნაბენაგან, პირველ ღეშეულია ცოდვები ჭამიდან, ისე, იგივე გზის გავლა გვიხდება. ვერ წყვეტნი, ცოდვის ნაყოფად ვეღინებით ამ ცოდის ბუდეს და ვეღინებით ცხარე ცრემლი რამე თუ უკვე მაშინ, კარგად ეუყია რაც გველის ხვალე.

ვიცით, ეშმაკი აგიეუენება თან არცი ღივით და საკმარისია წამით ღაეიწყოთ ღმერთის ანდერძი, რომ უცებ გაეცაბას ხანგაში. დრო გადის, მაპაია ცოდვებს ცოდვებს ეუმატებთ, ცოდვებიან ერთად გვირწება შიშიც. ის ჩვენს ვვალებში, ჩვენს სულში ნახულობს ბინას, შიში ხვალინდელი ღისა, შიში განკითხვისა, მაგრამ ეშმაკიც აქვეა, ყურში ჩაგვჩურჩულებს "ნუ გეშინია, ვერავინ გხედავს, ვერ ნიხვდებიან, მიდი"–ო და ჩვენც უბედურებს გვურა, გვურა იმ წამში მაგრამ მეტად ხანმოკლეა ცოდვის სიკმპოსიამე – ჩაიცის ის და ვრჩებით ხვალინდელი ღის შიშის ამარა! შეხედე კი ალარა ღაგვრჩერია რა, გარდა იმისა, რომ ბოლში ჩავძვრეთ, ღროს ტარებაში, ღვინო–არაყში ვეძიოთ თავდავიწყება – ვერც ესა გვშველის, რამე თუ მირაჟია და ისიც ხანმოკლე ყოველივე ეს. ცხადი კი მხოლოდ შიშია და ამ შიშით გამოწვეული სინანულის გრძნობა. სანინეღია შიში შიშისა!

ღმერთია მოწმე, მეტად ღამაბია ესა ქართული, მაგრამ არის სიტყვები, რომლებიც მარილად გენიალურობის "შედევრებად" შეიძლება ჩაითვალოს, ერთი მათგანია "წუთისოფელი" – პირდაპირ სნაიპერულ გასროლას პგავს!

მართლაც რა ხანმოკლეა და წარმავალი წუთისოფელი, უკან მიხედვას ვერ მოასწრებ რომ თვალსა და ხელს შუა, დრო ისე გეპარება, როგორც ქილაში ჩასხმული წყალი. მარადიული კი მხოლოდ სულეთის ორი "ასაბნიაკია"– ერთი სამოთხე და მეორე ჯო–ჯო–ხეთი! "რომელსა ასხენ ყურნი სმენად, ისმენენ!" /მათე 11.15/

ფუშია და წარმავალი ყოველი ამათება, მარადიული მხოლოდ სულია – წმინდა! სხვა ნაირად: სინდისი, სიკეთე, მოწყალება – ანუ ღმერთი! ღმერთი სინათლეა, სინათლე ჭეშმარიტებაა, ჭეშმარიტება კი ღმერთია! აი ის მარადიული ურე, წმინდა სამება – მამა ძე და სული წმინდა – გუვარიდეთ მისი მადი! – ამინ! ყოველ დანაჩენი არარაობაა უკუნია და ეშმაკისეული, თუმცა ამაზეც მაღალი ღმერთის ნებაა, ჩვენდა განსაცდელად მიმოპნეული – გვახსოვდეს ეს!

ღეს საქართველოს უჭირს, უჭირს ისე როგორც არასდროს, უჭირს ქართულ ერსა და ბერს, თანადგომა კი არსად სჩანს, ყველანი საკუთარ ტყავში გამოკეტილვართ და თავი მოგვწონს –"სხვისი ჭირი, ლობეს ჩხირიო!" ასეა კი? განა ჭირის თვისება არ არის ინფექცია? ნუთუ შენ უნდა შეგეყაროს რომ გონს მოხვიდე? გიჭირიათ კი ამაზე?!

ტეხეკრანზე, გაუმეებული და ცხოვრების ანაბარას მიტოვებული ქართველი, მრავალშვილიანი დედა მაგდა, მორცხვად გვიყვება თავის გასაჭირს, ეუხერხულება ქართველ მანდილოსანს, შეიდი შვილის დედას თავისი გასაჭირის გამხელა, ნახევარი საქართველო მოატარა წვრილშვილი, გულმოწყალე ბისა და სამართლის ძებნაში, რატომ, რა, ამ მანძილზე ნუთუ არ იყვნენ კეთილი ადამიანები? იყვნენ, რა თქმა უნდა იყვნენ, მაგრამ ისინი უბრალო ადამიანები არიან და მათთან მისვლა მოერიდებოდა მანდილოსანს, ის მიხვდა მათთან ვისაც ეს ცხოვრება ხელეწიფების, მაგრამ ვერსად ნახა მათში თანაგრძნობა, ძლიერნი ამა ქვეყნისანი სახეხიდ მოვიწეოებენ გამრავლებით, მაგრამ ღმერთმა დაგიფაროთ მათთან სამართლის საძებნელად მისვლისაგან, თუ ცხრა კლიტეს გააღწიე, წინ ისეთი ნაგაზი დაგხვდებაო რომ სულ დაგიკარაგავ ნერს, ჩაიქნევთ ხელს და წაგასლასებით თქვენთვის. მცხეთაში, ქარხნის დირექტორი საერთოსაცხოვრებლის პაპარა ოთახიდან კაცში გამოყარევინა დედა–წული, სადაც ბინელი კი თავის შვილებს მათ ცხელებში დამპალ პურს აწვდიდა, აქ ალაგი იკითხავთ ღეს მაგ ქალის დასკული ისტორიას, ქართველი, რომელიც იმის ოკუპაციას ამოვარდნილი ისე არაკაცურად მოექცა უსუსურ არსებას – ცოლა, გარწმუნებთ იმაზე უკეთესად არის ვიცრე თქვენ ციქრობთ, რადგან ერთი თვით არაერ მეირნი ამა ქვეყნისანი შეკუნდნი და არც ერს არ აწყობს ამ შეკრების ქალა, ისეთის უთმო ცრი მოიყრუნ ალაი და არაფერს არ მოშვარო. სამაგრო ალა ერთი შვილი იმ და იმისთანა საქრთ სახელმწიფოებრივად ნახევრად ბინელი გაგაცილებია შუა? საქმე სულ სხვა ნაირია, მაგას რომ ჩვენ ჩვენებას არავინ გამოაგებება ღაბალ იერარქიები იმუშაკენენ, აქ უკვე ჩვენ გულით კაცობასთან გვაქვს საქმე! – ამბობს ასხენ ნერი სმენად, ისმენენ!"

მოვით თავი ვავანებოთ ნერებს და მაჩუ ისა ვქნათ, რამდენს ძალს ღეს ეხარჯავთ საკირბოროში საკითხებში თავის თანადგომა გაუწიოს, ერის სასიკეთოდ მებრძოლ ძალებს? თავგს უძვავს რომ არ მავიწყებოდეს საღრა მაქვს წანახული, ხანებიან კაცს გამოვკვებავი წლიდან–წლამდე! ბევრ ჩვენგანსაც ასე ემართება, ბოგს ისიც არ ახსოვს თუ სად შეინახა ფული და ისე მიდის ან ქვეყნიდან, რომ თავის ნაშიერებსაც არ ეუბნება სამალავის ადგილ–სამყოფელს და მერე, მწველი მისი მონაგარი მიწაში ნასთან ერთად ღპება!

მკიარსა და ღარიბს რა გამოღევს, ყოველთვის იყო და იქნება კიდეც ეს, რამე თუ თვით მმართველის უარწესებია ჩვენთვის – "იწლიდა შენით მოიპოვე"–ო ჩვენ ისეთ სისტემაში ვცხოვრობთ, რომ ოფიც ვერაფერს ვერ მოიპოვებ, გარდა სასიცოცხლო მინიმუმისა, მაგრამ თუ მდიდარი ხარ მიპაძე მდიდარს, გინდა ძველი დროისას და გინდა ახალი დროისას, ყველა თქვენგანი ხარო სახლვარ გარეთ ნამყოფი, შეხედე მათ და შენც გახდი მართლა მდიდარი, თორემ ამა მე და შენში სხვა რა განსხვავებაა? მე რაცამაქვს იმას ვხარჯავ, შენ კი მიუხედავად იმისა რომ ბევრი გაქვს, მაინც იმდენსა ხარჯავ რასაც მე, დანარჩენს კი მიწაში მარხავ, მაშ რითი ხარ ჩემზე მდიდარი? – მხოლოდ ერთით, შენ გეშინიან, გეშინიან ყველასი და ყველაფრის და ეს შიში გაავადმყოფებს. ვითომ დარდიმანდობას ამოფარებული ამ შიშით აბრწოლებული ღვინოში ეძებ შვებას, ვერც იქ პოულობ, რადგან ღვინო აღალი კაცის წამალია, თქვენისთანებისათვის კი შხამი!

ნუ მოიტყუებთ თავს, ნუ დაიმატებთ ცოდვას ცოდვაზე, მიბაძეთ ჩვენს მამა–პაპას– ქართველი კაცი ხნულში დესულს რომ დესდა თან ჩურჩულებდა"ეს მე და ჩემს ოჯახს, ეს მეზეესა და ქვეყანას, ეს ქვრივსა და ობოლს"–ო! შენი ნაშოვნი შენც შეირგე, შენს ოჯახსაც მოახმარე და ცოტა ქვეყანასა და ქვრივ–ობოლსაც მიეცი, ღმერთი დაგიფასებს და ცოდვებსაც შეგინდობს.

უნდა გახსოვდეთ რომ უფალმა ღმერთმა თავისი მსგავსი გამოგვძერწა და აბა რას მოეწონება თუ ჩვენში ღორი შეიცნო?

გიყვარდეთ ღმერთი და ძრწოდეთ მისი შიშით, რამე თუ ერთი დრო ყველას მოეკითხება – დიდი არს ღმერთი!

თუ მდიდარი ხარ იყავ მდიდარი, მაგრამ სულიერად მდიდარი იყავი მაშინ!

სიმდიდრე თავისუფლებაა და შენ შენი ქონების მონად რად ხდები, გაანთავისუფლდი შიშისაგან და მოგონილი დარდიმანდობისაგან!

. . .

– II –

"ტკბილი ვაქვა შეიქმნების
ჩემი თქმული რასა მარგი,
მარჯვედ ვაქვა მეშინია,
ვა, თუ გავხდე დასაკარგი!"

დავით გურამიშვილი

თავისუფლება თუ რელიგიური მეომრობა?

რამდენადაც ჩემი მეხსიერება წვდება, ეს სიტყვები მესმოდა, დასაძინებლად დაწოლილი დედის ჩურჩულში – "ღმერთო! შენ უშველე ქვეყანას და ქვეყნის მადლით ჩემს შვილებს"–სართ. ჩურჩულით გამბარდა და ღლესაც ასე მეცერა, ცხვირანა დედის ლოცვაში, არც მსოფლიოა და არც ქრისტიანო, ქვეყანა საქართველოს სინონიმია და ამას გვასწავლიდა ბებია!

თავიც ვიცი, რომ მე ვინმე ურჯულო ან უწმენო კაცი ვეცენაცვალე მაგ ხსენებას, რაც კი ცხელ მაგ–პაპას, ხატი და ღმერთი ეუთია, მუსლიმანობა და პირს ჯვარი გადაესახავს ყველასთან ბავშობიდან მიდევს ეული ნურც მოშეშალოს მადი წყალობა!

თავი შეინდოს მან ვისაც მკრეხელურად ეჩვენოს ჩემი მსჯელობა და მაცხოვარი ჩვენი შეინელოს, რამე თუ უწყის სიწმინდე მისწრაფებათა ჩემთა. ნურც ისე გამიგებ თ, ვიწყოს და მე ცოდვილს, ქრისტიანული სარწმუნოების წინააღმდეგ ბინდოდეს გაღაშქრება, ან ერისშეს მოვუწოდებდე ამ მარჯვედ და დიდი ცოდვისაგან, არც ჭკუის სწავლება განმიზრახავს ვისპესთვის – ღმერთმა დამიფაროს ამპარპავნობისაგან, მე მხოლოდ მინდა ზოგირამ ჩემი მოსაზრება გაგიზიარო.

ახლდელობაში მაქვს ის ფაქტორი, რომ ოკუპირი ჩვენი თავკაცთაგანი, საქართველოს რესპუბლიკის თავისუფლებისათვის ბრძოლას, მის სტრატეგიულ გეზს ქრისტიანულ დოგმებზე აგებს და ხშირად თავისუფლ ა მხოლოდ და მხოლოდ ქრისტიანული სარწმ ბის განმტკიცებაში ხედავს, არც ისე იშვიათია მუსლიმანური სარწმუნოების მიმდევარ ქართველებისადმი დაჟინებული მოთხოვნები – დაუბრუნდნენ წინაპართა სალოცავებს, კიდევ უფრო შეურაწყმყოფელია, მაჭადამი ისეთი სახის მოსართვები, როგორიცაა "ძმებო ადრე თქვენც ქართველები იყავით"–ო, ნუთუ საეჭვოა ეს? მაგრამ არც ამას მიაქცევდა კაცი ყურადღებას, უფრო სერიოზულად რომ არ იყოს საქმე, საქმე კი შემდეგშია ის სისხლიანი ბორბალი, /ქვემო ქართლი, სამაჩაბლო, აფხაზეთი/ რომელიც ჩვენი ერის დაუძინებელი მტრის, რუსეთის იმპერიული ძალების ხელითაა დაბრუნებული, რაჟა ერთ ადგილზე ტრიალით დაგვახვიონ თავბრუ, სისხლით გაგვცალონ და თავისუფლებისათვის ბრძოლა გადაგვაგვიწყონ, ბოლოს და ბოლოს უნდა გაჩერდეს, რადგან არ არსებობს "მარადიული ძრავა" და ეს მოხდება იმ დროს, როცა ძალა გამოღეული იმპერიის მოტორებანე შენობა ნგრევას დაიწყებს, მაშინ სულთმობრძვის ნერვიული ფრთოლა, მეტად სახიფათო ფენების ქნევაში გადაიზრდება, ბევრის დედა ჩაიცვავს მაშინ შავს, ბევრი ქვრივი და ობოლი დარჩება იმ დროს, ყოფილი იმპერიის ხალხებში. არა მგონია ეჭვი ვისმეს ეპარებოდეს ამაში ღლეს, ცხადზე უცხადესია – ნებით არაფერს დასთმობს ურჩხული, რამე თუ პირისსახლიანი, ორ თავიანი არწივის პირმშო "გვარზე ხტის!" აი იმ დროს გადარჩება მხოლოდ ის, ვისაც მეტი მოზადება ექნება, ვინც მოახერხებს თავი აარიდოს სასიკვდილო დარტყმას და მერე თვითონ გადავა შეტევაზე!

სხვათა შეცდომებზე და გამოცდილებებზე ჭკუის სწავლება ბრძენთა ხვედრიაო, გამიგონია! ისიც კარგად ვუწყი, რომ არ არსებობს ერი ჩემს ერზე მეტი სიბრძნის მატარებელი და რა ღმერთი გვიწყრება ღლეს, რომ გვესმის, ხვედავდ და მაინც ვუგულებვყოფთ ჭეშმარიტებას, რა არის ეს, შორსმჭვრეტელობის უნარის დაკარგვა თუ სიჯიუტე?

ასობით ყმაწვილის კუბოს ფასად დაუჯდა საქართველოს "რუსთა ინტერნაციონალური ვაღი" ავღანეთში, ასობით "ცინკის" კუბო და ათასობით განახევრებული სიცოცხლე – ეს არც ისე ცოტა ფასია იმის დასანახავად, რომ ავღანეთის პატრიოტები ვერაფერს გააწყობდნენ "ინტერნაციონალისტ" დამპყრობელთა წინააღმდეგ, რომ არა ბეღუკა ტომების ნაწილის ავღანეთში, ნაწილი–

სა კი პაკისტანის ტერიტორიაზე, განსახლებასთან, რომ არ ჰქონდეთ საქმე, ბრძოლისაგან ქანცგატეხილი, დაღლილ-დაშრეტილი და განაწყენებული მამულიშვილების რაზმები, საზღვარს იქით, თავიანთ თანამომძებთან, პაკისტანში მცხოვრებ ავღანურ ტომებთან ნახულობდნენ შვებას, ჭრილობებს იშუშებდნენ, ძალას იკრებდნენ და ისევ თავს ესხმოდნენ დამპყრობლებს, მაგ გარნიზონებს!

ბაღტიის პირეღებს, სომხებსა და უკრაინელებს დასავლეთში მძლავრი ემიგრაციები ყავთ და მაინც ნაკლებ დასაჯერებელია, რომ მათ შესწევდეთ ძალა, დაქირავებული ჯარით ალმოუჩინონ დახმარება თავიანთ ხალხს – ეს ესმით მოსკოვში.

მხოლოდ ქართველებსა გვაქვს იმისი საშუალება, რომ "თურქეთში" მცხოვრები, მილიონობით თანამომძები და ქართული მიწების მადღიან, მტერს გავუმართოთ მედგარი ბრძოლა, ამას დაუმატეთ ქართული სული და ... ესეც კარგად უწყიან კრემლში და ესაა მიზეზი იმისა, რომ ყოველთვის განსაკუთრებულია სისასტიკე მათი, იქნება ეს 9-მარტი თუ 9-აპრილი! ყრილობაზე ცოფიანი ძაღლივით პქონდა გენერალ როდიონოვს სახე ამღვრეული, როცა 9-აპრილის ამბებთან დაკავშირებით, ქართველთა შეუპოვრობას ალნიშნავდა, ავღანეთში "ღვაწლმოსილი" ჯაღათიც კი გაკვირვებული იყო, ქართველთა მებრძოლი სულით!

მაგრამ დავუბრუნდეთ სათქმელს. რაც ბიზანტიის ერთმორწმუნე იმპერია დაეცა, ერთმორწმუნე ევროპისაკენაა მიმართული ქართველთა იმედიანი მზერა, ამ გზას შეეწირა ბერი საბაც, მაგრამ უიმედო იმედის გზა ალმოჩნდა ეს გზა! შემდგომშიც ბევრჯერ მიმართეს მზის მიძინების მხარეს ჩვენმა მამებმა, მაგრამ ამაოდ! ჭკუა კი ვერ ვისწავლეთ რადგან ეხლაც ხშირია მსგავსი რამე-რუმეები, ქართული ბაქიბუქობაა მიზეზი იმისა, რომ გვგონია ჩვენ ქართველებს "დასავლეთი" ისე გვცემს პატივს, რომ ქრისტიანულად კაცთმოყვარედ გამოგვიწოდებს ერთმორწმუნეთა ძმური დახმარების ხელს. ზოგს "ნატოს" იმედი აქვს და ზოგს გაეროს შეიარაღებული ძალებისა. – ტყუილია! არც ერთი ქვეყანა, ჩვენდამი ყველაზე კეთილგანწყობილიც კი თითსაც არ გაანძრევს ჩვენს დასახმარებლად, თუ ეს მათ ინტერესებს არ შეესაბამება, დღესდღეობით კი მათ ინტერესებს ბოიკოვს სასარგებლო წიაღისეულის უშველებელი ბაზა, და ამოუსვის ბაზარი, ყოველივე ამას კი – რუსეთი პქვია!

ღმერთის დაიწყებამ, ბევრი ისეთი სიბრძნე დაგვავიწყებინა, რასაც ჩვენი მამა პაპანი გზის მარჯვენებად ხმარობდნენ, დღეს თითქოს და ვუბრუნდებით მამაზეციერს, მაგრამ ვუბრუნდებით არჩევით, რაც გვაწყობს ღმერთში იმას ვეებულობთ და რაც არ მოგვწონს იმას ვუარყოფთ, ღმერთი კი ერთია და განუყოფელი! მოდით გავისხენოთ რა უთხრა უფალმა წყაღწაღებულს? – დიახ, გაანძრიე ხელი და გიშველო! შენ გაანძრიე ხელი და არა სხვას მიაპყარი იმედის თვალი! – გვახსოვდეს ეს!

პირადად მე ღრმად მწამს და ჩემი ძმების, საზოგადოების წევრების აზრიც ისაა, რომ თავისუფლებისათვის გამართულ გენერალურ ბრძოლაში, შეიძლება გვქონდეს ღმერთის, ჩვენი და ჩვენი სისხლისმიერი ძმების იმედი, ხსნა ამ სამებაშია და არა ნატოსა და გაეროს ჯარებში, ამიტომ ჩვენი ვალია, კი არ ვუცაცხანოთ ჩვენს ძმებს გინდა თუ არა მიატევეთ თქვენი სარწმუნოება და ჩვენსაზე გადმოდითო, არამედ, მე თუ მკითხავთ თბილისის მეჩეთი მათ საკუთრებაში უნდა გადავცეთ, ყურანი ქართულად გამოვცეთ და ხელი შევუწყოთ რომ მათ თავიანთი რელიგია მშობლიურ ენაზე იქადაგონ, გარწმუნებთ უფრო სწრაფად გადის ხმები საზღვარგარეთ ვიდრე ვინმეს გონია და განა ჩვენი მამა-პაპის სიბრძნე არაა "გველსა ხვრელით ამოიყვანს ენა ტკბილად მოუბარი"-ო? ტკბილად მოქცევა მთელი ქართველი ტომების გაერთიანების საფუძველია და გამარჯვებაც ამ ერთობაშია ჩამალული, ძალდატანებით კი ვერაფერს ვერ მოვიმკით.

ამა მითხარით, რა იმისი ბრალია რომ აგერ თითქმის სამასი წელია ის მუსულმანურ სარწმუნოებას მისდევს, თუ ჩვენს მამა-პაპას იმისი ძალა არ ეყო, რომ თავის დროზე, თავიანთ თანამომძეთ ამოდგომოდნენ მხარში, რათა თავიანთი წინაპრების რჯული შეენარჩუნებინათ, დღეანდელი მუსულმანური ქართველობის წინაპარი?

ნუ მოვექცევით მათ ისე, თითქოს ისინი და მარტო ისინი ყოფილყვნენ ამაში დამნაშავენი, ორემ გაუცივდებათ ძმური სიყვარული ანთებული გული, რომელიც ისედაც განეღებულია ამ სამოცდაათი წლის მანძილზე – და მერე გვიანი იქნება თითზე კბენა!

"გათიშე და იბატონეთ!" – ეს არის ყველა ჯურის დამპყრობლის სახელმძღვანელო დევიზი და მოდით ნუ ავყვებით მათ ნებას, ნუ წავიკიდებთ სამტრედ ჩვენს სისხლისმიერ ძმებს!

ბედის ირონიას მოხარშული დედაღივით გაუგღეჯია მთლად საქართველო, ნაწილი რუსეთის იმპერიაშია, ნაწილი კი თურქეთის იმპერიის ნამსხვრევებს ქვეშ არის მოქცეული, ექვს-შვიდ ნაწილად გაუგლეჯიათ და სისხლსა სწოვენ – ვაი საქართველოვ! ჩვენ კი იმის მაგივრად, რომ მამულიშვილური გრძნობის ცეცხლით ვადუღოთ სიყვარული, რომელიც მომავალში შეადუღებებს საქართველოს ნანგრევებსა და მკვდრებით აღაგენს ერთიან, განუყოფელ და ძლიერ საქართველოს – რას ვჩადივართ? ღვთის გულისათვის დაფიქრდით ამაზე!

შორს მჭვრეტელობით და სიბრძნით გაწოდებული ერის შვილნი ვართ, დავგიწყებია ეს, "დღევანდელი კვერცხი ჯობია, ხვალინდელ ქათამსაო" – ეს ქართველი კაცის ნათქვამი არ არის, ამის მთქმელი ქრისტეს არ შეყვარებია, არც ხეშეჭურის ჯიშს გამოიყვანდა – ღმერთია მოწყალე ამაში!

ამიტომ მოდით მივყვეთ ჩვენს ჯიღაგსა და ჯიშს, ნუ გავახარებთ მტერს!

ყველას მოეწონა ბატონ ზვიად გამსახურდიას აზრი "კავკასიის სეიმის" დაარსების შესახებ, მართლაც კარგი აზრია, მაგრამ როგორ? გავაქრისტიანოთ ყველა და მერე მივიღოთ ისინი ამ დარბაზის წევრებად თუ ისე როგორც არიან თავიანთ ღმერთებთან ერთად?

გამსახურდიამ კარგი თესლი მოაბნია და მოდით, ამ კარგ თესლს, კარგი ნიადაგი მოვუმზადოთ, რომ კარგი მოსავალიც მივილოთ, ეს საერთო საშვილიშვილო საქმეა – გვახსოვდეს ეს! და ღმერთანდეც კვერცხს, თუნდაც ძიდსა და ნოყიერს ნუ გამოვეკიდებით, ხეშეჭურზე ვიფიქროთ, ჩვენი მამა-პაპის მსგავსად და შთამომავალნიც მადღიერებას არ დამაღავენ!

სხვა ყველაფერი თვითმკვლელობაა! – ასე მგონია მე.

ქართველ შევარდენთა ღეგიონის –
სარდალი – ეკგუჯა წიკლაური

მეძინას დამოუკიდებელი ქართული დაშქარი!

დიდი ისტორიული ქარ-ცეცხლი გამოუვლია, მრავალი სამკვდრო სასიცოცხლო ბრძოლა დატეხია თავს, უხვ ნაკადულებად დასდენია სისხლი, ნაცემ და ნაგვემ ქართულ მიწა-წყალს. მრავალჯერ მიდგომია ერი გადამშენების უსკრულს, ყრუნა არ ყოფნის ჭიდილში გამობრძმედილა, ქართული სული და გადარჩენილა ქართული გენი!

დღესაც ბორგავენ საფლავებში ჩვენი წინაპრების ძვლები და რადაც არ უნდა დაგვიჯდეს, ჩვენვე უნდა მივხედოთ მათ სუწუხარს, ჩვენი გასაბანია ღელე და ჩვენივე ვალია, შთამომავლობას არ დავუკარგოთ მათული და ქართველობა, რომელიც ასეთი ჭირვარამით შეუნარჩუნებიათ ჩვენთვის წინაპრებს.

უფალს უბრძანია ქართველთათვის ენა, მამული, სარწმუნოება, რომლებიც დაცვას საჭიროებენ და მათი შენარჩუნებისათვის, დამოუკიდებლობაა საჭირო.

დამოუკიდებლობისათვის, თავისუფლებისათვის ბრძოლა კი ყოველი ერის წმინდა მოვალეობაა!

ძმებო! თუ ჩვენ მარჯვედ და ერის შვილები ვართ და წინაპართა ღირსეული შთამომავალნი, უნდა მივხედოთ ერსა და მამულს, უნდა გადავირჩინოთ ჯავი!

არ იფიქროთ თითქოს და დაუყოვნებელი შეიარაღებისაკენ, შეიარაღებული ბრძოლისაკენ მოვუწოდებდე ერს, ღმერთმა დამიფაროს ამგვარი მკრეხელობისაგან. რა თქმა უნდა დამოუკიდებლობას მშვიდობიანი გზით უნდა მივაღწიოთ, უსისხლო, დიპლომატიური ღონისძიებების გატარებით, მაგრამ დაშქარი მაინც აუცილებელია, ნებისმიერ სახელმწიფოს ჭირდება დაშქარი, თავის დასაცავად. მოდით ვუარყოთ მტკნარი ილუზიები, თითქოს და მარტო პიკეტინგები, გაღიკეები მოგვიტანენ თავისუფლებას. ჩირადაც არ უნდა, არავის ჩვენი ამგვარი საბრძესო აქციები – ეუიჭრობ არ სჭირდება ამას მტკიცება.

საქართველო მაშინ შეიძლება გახდეს თავისუფალი, როდესაც ამას ჩვენი მთავრობა, უღიმაღლესის სახით წაიკენებს მოსკოვს წინადადებას და ამის ძალაც ექნება, ის რომ, ვინმე მესამე, კეთილი ბიძიას როლში გამოვა და თავისუფლებას მოგვანიჭებს – გულუბრყვილობაა და მეტი არაფერი! აბა დაფიქრდით და გაიხსენეთ, ყოფილა კი ამგვარი შემთხვევა ისტორიაში? უთქვამს კი ვისმეს ჩვენთვის ოდესმე – აბა ქართველნი და თავისუფალნი იყავით? არა, არა და არა, ჩვენ ჩვენი თავისუფლება ყოველთვის ძალით გამოგვიგლეჯია მათი ხელიდან! რამდენი ბრძოლა გადაიტანა დავით აღმაშენებელმა? გიორგი ბრწყინვალემ კი თავი, თავის უფლად თვით გამოაცხადა და შეგრძოლებაც ვერავინ გაუბედა, რადგან არც ერთს და არც მეორეს არ ყოფია სუსტი ღაშქარი და სწორედ ამან განაპირობა მათი სიძლიერეც!

გინდა იყო თავისუფალი? – იყავი!!! ადექი და საქვეყნოდ აღიარე თავი დამოუკიდებლად, ღირსი ხარ ამისი, ერი იმსახურებს ამას, ხოლო გამოგვიცხადებს თუ არა ომს დამპყრობელი ეს მისი საქმეა.

ნების მიერ შემთხვევაში ჩვენ არ უნდა ვგავდეთ, ბუდიდან გადმოვარდნილ უსუსურ ბარტყს, კლანჭების გამოჩენა მაინც უნდა შეგვეძლოს, რაღაცას მაინც უნდა წარმოვადგენდეთ.

არც იმით უნდა გავიბრიყვოთ თავი, თითქოს მოსკოვი თვითონვე მოგვცემს დამოუკიდებლობას, ან თუნდაც მისგან დამოუკიდებელ ღაშქარს შეგვაქნევინებს, ანდა გავა და ჩვენს წილ სამხედრო ტექნიკას დაგვიტოვებს. – ჩვენი ღაშქარი ჩვენვე უნდა შევქმნათ! ამ ერთი თვის წინ, საქართველოში არსებული მდგომარეობის შესასწავლად ჩამოსულმა გენერალმა ნავთოვმა /გვარი შესაბამისი ჰქონია/ ყველას გასაგონად ბრძანა, "ერთნული საუბარისო ფორმირებებზე ფიქრიც კი ზედმეტიაო, პირიქით რესპუბლიკაში უნდა გაიზარდოს სამხედრო პატრიოტული აღზრდის დონე". ო. გარდა ამისა, ეიწდავ შევძლოთ და ქართველი ბიჭების ნაწილი დავტოვოთ საქართველოში, სამხედრო სამსახურის მოსახდელად, ამ ჯარის სადაგები მაინც მოსკოვს ეკავება ხელში. მესამე – რუსეთმა კარგად იცის, რომ ჩვენ განვიცდით ერთნული ოფიცერთა კადრების კატასტროფულ შიმშილს და სულაც არ გაიცხელებს თავს, მათი მომზადებით, პირიქით კი ცდილობს და ეცდება, რომ ეს სუსტი მხარე კიდევ უფრო დასუსტდეს!

სანამ საქართველო დამოკიდებულია და ჩვენი "კონსტიტუცია" არ ეწინააღმდეგება, ქართველმა ბიჭებმა საბჭოთა არმიაში სამსახური უნდა მოიხადონ, როგორც სარეკრუტო კაბადა, რა თქმა უნდა საქართველოს ტერიტორიაზე, ეს მძიმე ტვირთია ჩვენთვის, მაგრამ ერთად ერთი, რომელიც მართლა იძლევა დაწყებით სამხედრო მომზადებას ეს კი აუცილებელია ხვალინდელ საქართველოში, რამე თუ თავისუფლებას უბრძოლველად არავინ მოგვცემს.

დღეს არსებული რესურსებისგან, ჩვენ რადაც არ უნდა დაგვიჯდეს, ქართული ღაშქარი უნდა შევქმნათ, დრო უკვე ღაბრაკიდან, დისკუსიებიდან საქმეზე გადავიდეთ.

თუ ჩვენ გვსწდა დამოუკიდებელი საქართველო, ჩვენი თავიც უნდა გვინდოდეს და მოუკიდებელ საქართველოში – საქართველოსთვის, წინააღმდეგ შემთხვევაში, ჩვენი ბრძოლა არ იქნება სრულყოფილი, ის კი არა აფსურდულიც კია.

"დამოუკიდებელი საქართველო მინდა, თუ მე კარგად ვიქნები და თან ხელის განძრევაც არ დამჭირდება"– ეს მონის მსჯელობაა ძველი სამხედრო შეშმარიტება ამბობს – "ბევრ ჯერ კიდევ თავისუფალია თუ იგი არავის ერთრჩილება, ხოლო მონად მაშინ იქცევა როდესაც მას, წინ დადგმულისაღაგავის დანახვაზე სიხარულის გრძნობა დაეპადება, ან ამით დაკმაყოფილდება. მისი მონობა არც მაშინ შეიცვლება, თუ მისი საღაგავი გემრიელად იქნება შეზავებული ის მაინც მონაა ოლონდ ნაპატივები!

საბრძოლისათვის ქართველ მოღამეთა მომზადება, დასაწყისიდანვე აუცილებელ პირობად მიგვაჩნია და ამ საქმეში განსაკუთრებული ადგილი უნდა დაიჭიროს, სკოლებში დაწყებით სამხედრო მომზადების მასწავლებლებმა!

– სწორედ მათ მიეკუთვნებათ ეს წერილი, ყველა ქართველ სამხედროს მასწავლებელს მოგიწოდებ, ვისაც ოდნავ მაინც უკბერს გული გამგზავრისათვის, სამშობლოსათვის მოდით მივხედოთ საქმეს! ღღეს ჩვენი ძმნა და უნარი ჩვენს სამშობლოს მეტად სჭირდება! – საქმე კი ოი, რა ბევრია.

ღღეს ჩვენს სკოლებში არსებული პროგრამა, პირდაპირ ეწინააღმდეგება ეროვნულ სულისკვეთებას, ის დასაწყისშივე მოითხოვს ბავშვებს ჩავუნერგოთ "საბჭოთა სამხედრო-პატრიოტული და ინტერნაციონალური სული", თუ საგნის ერთ-ერთი მიზანი, სამხედრო პატრიოტული აღზრდაა, რატომ არ უნდა ავზარდოთ ბავშვები ეროვნულ-პატრიოტული სულისკვეთებით?

ჩვენმა ბავშვებმა არ იციან, ვინ იყვნენ მათი წინაპრები, ჩვენს სკოლებში არ არსებობს ქართული მხედრული ხელოვნების ისტორიის სწავლება, ჩვენდა სამწუხაროდ არ არის სახელმძღვანელო, არა და რატომ არ უნდა იცოდნენ ბავშვებმა – დიდგორის, ქაჯთრის, ბასიანის, ერწუხის, მარაბდის, მარტყოფის, კრწანისის და სხვა მრავალი ბრძოლების შესახებ? არა მგონია ჩვენს ბავშვებს სიამოვნებთა და სიამაყით არ ესწავლათ ეს საგანი – ამ საგნის სწორი სწავლებით ვფიქრობ, გაცილებით მეტ ღაღებით გავლენას მოვახდენდით მათ სულებზე.

პედაგოგებო! – პროგრამის არც სახვა ნაწილებშია ცნელაფერი რიგზე, მრავალი გაუაზრებელი თემების სწავლებას მოითხოვს იგი ჩვენგან.

ჩვენკი გვჭირდება მხმეულიშვილი, ერის ნამდვილი პატრიოტი, ფიზიკურად, მორალურად და ინტელექტუალურად ძლიერი, ზნეობრივად მაღალი ახალგაზრდობა! ამ მიმართულებით შრომის გაწევა თქვენი მამულიშვილური ვალია!

ჩვენ მოგიწოდებთ დაგვეხმაროთ ამ დიდ საქმეში, გარწმუნებთ თქვენი ღვაწლი უქმად არ ჩაივლის, მამულს სჭირდება თქვენი აქტიური მოქმედება და ელის კიდეც, თქვენს მამულიშვილურ საქმიანობას!

ქართველ შევარდენთა ღეგიონის
შტაბის უფროსი – მ. საბეკარი

მამულიშვილნო!

სრულიად საქართველოს სამხედრო ტიპის პატრიოტულ-სპორტული საზოგადოება – "ქართველ შევარდენთა ღეგიონი" აბრკოლებს სხვა და სხვა სახის შეფოფრიალებათა შეგრძნებას!

ვისაც სურვილი აქვს, თავისი ფიქრი შეიბამოს ერთიანი არმიის დაარსების კეთილშობილურ საქმეში, გამოქვეყნოს!

ჩვენი მისამართია: დავით აღმაშენებლის გამზირი, ჩაინისგზელთა სახლის გვერდით ღეგაზე ახალი სკვერი – ყოველ ღღე, გარდა დასვენების ღღეებისა, ან ღეებში ღეგიონი აწყობს სასწავლო გასვლებს ქალაქგარეთ. მოგრძანდით საღამოს შვიდიდან ცხრა საათამდე!

ქართველ შევარდენთა ღეგიონის
სამხედრო საბჭო

ალდგება სულიერი!

"სახელით მამით, ძით და სულით
წმინდით – ამინ!"

ღღეს საქართველო გამოცოცხლების ჯაჭვის ერთ-ერთ რგოლზე დამდგარი, იღვიძებს ქართული სული და მასთან ერთად ქართული გენიც იბრუნებს თავის ჩვეულებრივ დანიშნულებას, რამე თუ გრძნობს თავისუფლების სიოს მოახლოებას და ვით ღრმა ჯურღმულში დიდი ხნით გამომწყვდეული პატიმარი, ნატრობს სუფთა პაერის შემოსვრას, გინდაც ჭრინველი, წლობით გალიაში გამომწყვდეული – ასეა ისიც.

ღმერთმა დასწყევლოს 1921-წლის თებერვალი, ქართველ ერს ის დიდი ხანია დაწყევლილი აქვს.

სწორედ ის გახდა საწყისი იმისა, რომ აქაიქ თუ ხადმე შემოგვრჩა ხელუხლებელი წმინდა ტაძრები და ისიც იმისი ბრალი თუ მადღია, რომ ვერაფერი მოუხერხეს მამა-პაპათაგან მტკიცედ ნაგებ კედლებს.

სხვა ყველაფერი ჯერ გაგვიძარცვეს, მერე კი გაგვინადგურეს, წმინდა ხატები /გაუწყრეთ მათი მადღი/ "მატრიოშკებად" გადაგვიღნეს, საეკლესიო ოქრო, ვერცხლი და სპილენძი მთლად მოგვპარეს, ხოლო რაც ვერ გამოიყენეს ის გაგვიცა მტვერეს, ის რაც გადარჩა, იმ ერთი მუჭა ქართველობის მადღიმა გვაქვს, სულ განათლებული ექვთიმე თაყაიშვილი რომ ჩაუდგა სათავეში, თორემ მათი გადადნობის შედეგად ჩამოსხმული ჩინ-მედღები მკერდზე რომ აღარ დაეტეხათ, უკან ჩამოიკიდებდნენ და ასე ივლიდნენ ღღეს!

ვერც იმ მცირედს გადაარჩენდა სულმნათი ექვთიმე, რომ არა ხუთი ათასი ქართველის მხურვალე გული, პირითადად უწვერულაში შევარდნები და კადეტები.

ხუთი ათასი სამშობლოსათვის სანდოებული სული გადაეღობა, ჩვენი ერის პირისსისხლიანი ჭალათების ურდს!

ხუთი ათასი ქართველი ჭაბუკი და ასორმოცდა ათიათასიანი მე-11 არმია – ეს ბრძოლა თავის დროზე, ქართული სამხედრო ეპოპეების დიდ დავთარში ბრწყინვალე ფურცლად ჩაეკერება! – მაგრამ ეს მომავლის საქმეა, ღღეს კი, ღღეს მათი სახელებიც მოსამებნი გვაქვს –გააანათლოს მათი სულები ღმერთმა ამინ!

ოდესღაც ხუთი დიდი ეკლესია იყო, ქართველ მეფეთა საბაღხულო რეზიდენცია – კოჯორში, ბოღშევიკებმა სულყველა დაგვინგრიეს, მათი მასალებით კი თავიანთთვის სრა-სასახლეები წამოიჭიმეს – მაგრამ ერთი დრო ვის შერჩენია?!

ღღესაც კი ამჩნევია იმ მძიმე ბრძოლების კვაღი კოჯრის ციხესთან – ამსვლელ მუხლი მოიხარე, რამე თუ იქ ქართველთა დიდების უხიღავი აღი ანთია, მარადიულ ცეცხლად!

იმ ბრძოლაში ტყვედ არავინ ჩავარდნილა, რადგან ტყვეებს, მძიმედ დაჭრილებსაც კი, ადგილზევე ხვრეტდნენ, გაცოფებული კაციჭამიები და მერე დიდ ორმოებში ყრიდნენ – ესესელები მათთან ანგელოზებად მოგეჩვენებოდა კაცს!

სწორედ ამ გმირული, ჭეშმარიტად ქართული სულისკვეთების საპირკეთილზეა აღმოცენებული ქართველ შევარდენთა ღეგიონი! მათ საქმეს ვაგრძელებთ ჩვენ და ღმერთია ჩვენი შემწე! ხოლო მათი ბრძოლის მიდამოებში გადაწყვეტილი გვქონდა აგვეგო მარმარილოს დიდი ჯვარი, მაგრამ დაბა კოჯრის პატრიოტულად განწყობილი მოსახლეობის რჩევითა და თანადგომით გადავწყდა იმ ადგილზე სადაც მეთორმეტე არტიას უწინ კეგლი ედგა /აზნეულას ანუ კოჯრის ციხესთან/ აიგოს წმინდა საყდარი, იმ ხუთი ათასი ქართველი ვაჟკაცის სულის ხსენების საბელმწიფო!

მშენებლობას დავიწყებთ, როგორც კი დაიბება /მაისის ბოლს/ ქართველ შევარდენთა ღეგიონის სამხედრო საბჭოს გადაწყვეტილებით დაარსდა სპეციალური ფონდი, მსურველებს შეუძლიათ ფული შეიტანონ ამ ფონდის საძმეში, შეუძლიათ მიმართონ ქართველ შევარდენთა ღეგიონის სამხედრო საბჭოს!

ქართველ შევარდენთა ღეგიონის –
კოჯრის განსაკუთრებული რაზმის –
მეთაური–ნოდარ ჭოროღიშვილი

=დრეა!=ქართველ შევარდენთა ღეგიონის= ღეგიონერთა მარში

დრეა, ქართველნო დრეა!
დრეა! დრეა! დრეა!
დრეა წუღარას ვეღით,
დრეა ქართველნო დრეა!
დრეა! დრეა! დრეა!
დრეა ხმალს ვიკრათ ხელი,
დრეა ქუდზე კაცს ვუხმოთ!
დრეა! დრეა! დრეა!
დრეა შევყაროთ ერი,
ღაშქრული დავშეკთ ძმებო!
შევაზანზაროთ მთები!
დრეა! დრეა! დრეა!
დრეა ვახსენოთ ღმერთი!
დრეა გავმართოთ ბრძოლა!
ვერ შეგვაშინონ ვერა,
ერთზე თუ ასი მოვა!
დრეა! დრეა! დრეა!
დრეა ქართველნო დრეა!
დრეა! დრეა! დრეა!
დრეა გავშალოთ ფრთები!
ფხა გავუსინჯოთ ფრანგულს
არ გავახაროთ მტრები!
დრეა! დრეა! დრეა!

ნიკო მტკვრისპირელი

"ღეგიონერი" – სრულიად საქართველოს, სამხედრო ტიპის, პატრიოტულ-სპორტული საზოგადოება „ქართველ შევარდენთა ღეგიონის-ბეჭდვითი ორგანო